

Στη δημοσιότητα δύο ποιήματα της Γερόντισσας Γαλακτίας

[Εκκλησία της Κύπρου](#) / [Ι.Μ. Μόρφου](#)

Τα παρακάτω δημοσιευθέντα ποιήματα αντέγραψαν προσκυνητές της Ιεράς Μητροπόλεως Μόρφου από χειρόγραφα της μακαριστής Γερόντισσας Γαλακτίας της Κρήτης με άδεια του π. Αντωνίου Φραγκάκη. Ήταν μία από τις πολλές αλησμόνητες επισκέψεις τους στη μεγάλη Γερόντισσα Γαλακτία.

Τί είναι ο Θεός

(2012)

Θεέ μου, Πατέρα και Δημιουργέ, Κυβερνήτη και Πανσθενουργέ, όλοι μιλούν για Σένα, όλοι σε ψάχνουν.

Άλλοι σε φαντάστηκαν από την κεφαλή τους και δημιούργησαν τη μορφή Σου όπως έβόλεψε την ζωή τους.

Είναι τά είδωλα τά σιχαμερά, δαιμόνων φαντάσματα και μιαρά, πού θανατώνουν την ψυχή τους.

Κι απ' αυτούς πού βαπτίσθηκαν χριστιανοί και μπήκανε μέσα στο σπίτι Σου και στην καρδιά Σου, ποτέ δεν σε γνώρισαν πραγματικά, γιατί αγνόησαν τά λόγια Σου και τό Πανάγιο θέλημά Σου.

Άλλοι σε φαντάστηκαν σαν γέρο πωγωνάτο και λευκό σε θρόνο νά κάθесαι ύψηλό, πάνω στά νέφη, άλλοι περιστεράκι θεώρησαν τό Πνεύμα Σου νά φτερουγίζει στά κεφαλάκια τους και μέ χαρά νά τούς γνέφει.

Μόνο τό Γιό Σου δεν φαντάσθηκαν, γιατί μάς έχει φανερωθεϊ, αν και πολλοί Του κρυφτήκαμε και δεν Τόν αφήσαμε, λυτρωτικά νά μάς καθοδηγεϊ.

Μόνο πού Έσύ είσαι Φώς! Φώς άπλετον και έκθαμβωτικόν! Άσκίαστον και νοερόν! Άναρχον και όμιλητικόν. Άπερινόητον και ύπαρκτόν! Τρίφωτον και μοναδικόν (Μονάς ή Τριάς)! Έσωκαρδίως έκχεόμενον και διαστάσεις μή γνωριζόμενον! Εϊσαι ο Πατέρας πού στοργικά άγκαλιάζει, πού πάντα ύπομονεύεται κι όταν πρέπει διορθωτικά δοκιμάζει. Εϊσαι ή άκλόνητη σιγουριά σε όσους ξέρουν την πρόνοιά Σου, τό γεμάτο ταμείο σε όσους προσβλέπουνε στά άνεξάντλητα άγαθά Σου. Σε λυπεϊ ή άμαρτία μας, γιατί μάς διώχνει μακριά Σου, σε χαρήνει ή μετάνοια, γιατί μάς φέρνει και πάλι κοντά Σου.

Τά λόγια του Γιοϋ Σου φάρμακο, ο θάνατός Του Ζωή, ο Τάφος Του Άνάσταση και χαρμονή. Ο Άδης τύψεις δικές μας, παρέα μέ τούς δαίμονες και τούς έχθρούς σου, κάψιμο άφόρητο από τούς φωτεινούς ποταμούς Σου... Τό Πνεύμα Σου Φώς, μιλεϊ και σκέφτεται και άγαπή, φωτίζει, καθαρίζει και μεριμνή. Υπέρτατο Όν όπως κι οϊ Τρείς Σας. Μέ κρότο κινεϊται στόν κόσμο αυτό, κρότο άθόρυβο στά αυτιά, δυνατότατο στην καρδιά. Την άμαρτία σιχαίνεται, στην μετάνοια άφήνεται. Αυτό στόν Γιο Σου μάς οδηγεί και ο Γιος Σου σ' Έσένα! Και γινόμαστε όλοι ένα! Μέσα στην Βασιλεία Σου την ύπέρλαμπρη και ποθητή. Πού μπαίνουμε χωρίς νά ξέρουμε τό πρόσωπό Σου (ένν. τό άμέθεκτο της Θείας Ούσίας) αλλά χαιρόμαστε παντοτινά τό γλυκύτατο δοξασμό Σου (ένν. την κατά Χάριν υιοθεσία). Έκεί δέξου με την

έλεεινή, πού δέν ἔκαμα τίποτα στή ζωή μου γιά νά Σ' εὐχαριστήσω ἀλλά καί δέν μπορῶ μακριά Σου νά ζήσω. Γιατί Σέ ἀγαπῶ... Ἀμήν! Ἀμήν! Ἀμήν!

Τό Κρινάκι

(21 Ἀπριλίου 1994)

Ἐνα κρινάκι ὁλόλευκο
φύτρωσε στήν αὐλή μου
πῶς θάθελα νά τοῦ ἴμοιαζε
ἡ ἀμαρτωλή ψυχή μου
τά πέταλά του ἄνοιξε
στόν οὐρανό κοιτάζει

κι Αὐτόν πού τό 'στείλε στήν γῆ
ὕμνεϊ καί Τόν δοξάζει.
Μέ τήν λευκή του φορεσιά
καί τήν ἀγνότητά του
γεμίζει τήν ψυχούλα μου
μέ τό λεπτό ἄρωμά του.
Σάν νά μοῦ λέει πώς κι ἐγώ
νά γίνω σάν ἐκεῖνο
καί ἡ ψυχή μου στόν Θεό
νά πάει ἄσπρο κρίνο.